

Saksan
liittotasavallan
Helsingin-suurlähetystö

Liittokansleri Olaf Scholzin

PUHE

Prahan Kaarlen yliopistossa

tiistai, 30. elokuuta 2022, kello 11.02

Arvoisa rehtori professori Králíčková,
hyvät vararehtorit ja tiedekuntien jäsenet,
arvoisa ministeri Bek,
arvovieraat,
hyvät opiskelijat,
hyvät naiset ja herrat!

Sydämellinen kiitos kutsusta! Minulle on suuri kunnia saada puhua tässä historiallisessa paikassa. Ikään kuin puhuisin Teille instituution kunnianarvoisen perustajan silmien alla tulevaisuudesta – tulevaisuudestamme, joka minusta kiteytyy yhteen sanaan: Eurooppaan.

Ei liene sopivampaa paikkaa kuin Praha. Ei sopivampaa kuin Kaarlen yliopisto, jolla on melkein 700-vuotinen perintö. „Ad fontes“, lähteille, kuului Euroopan renessanssin ajan suurten humanistien kutsu. Joka matkaa Euroopan lähteille, sen tiet kuljettavat väistämättä tänne, tähän kaupunkiin, jonka perintö ja muoto ovat eurooppalaisempia kuin monissa muissa maaosamme kaupungeissa. Tämä käy välittömästi selväksi jokaiselle amerikkalaiselle tai kiinalaiselle turistille, joka kulkee Kaarlensillan yli Hradčanyyn. Siksihän he ovat täällä, sillä kaupungista sen keskiaikaisista linnoista ja silloista, katolisista, protestanttisista ja juutalaisista rukoushuoneista ja hautausmaista, goottilaisista katedraaleista ja Art-Nouveau -palatseista, lasikerrostaloista ja puolipuurakenteisten talojen muodostamista kujista ja vanhan kaupungin lukuisista puhuttujen kielten kimarasta löytyy vastaus siihen, mistä Euroopassa on kysymys: kaikkein suurimmasta monimuotoisuudesta kaikkein pienimmässä tilassa.

Jos Praha olisi Eurooppa pienoiskoossa, Kaarlen yliopisto olisi tällöin eräänlainen Euroopan historian runsaan valon ja varjon kronikankirjoittaja. En tiedä, mielsikö perustaja Keisari Kaarle IV itseään eurooppalaiseksi. Hänen elämäkertansa kylläkin puhuu sen puolesta, sillä häntä kutsuttiin synnyttyään vanhalla böömiläisellä etunimellä "Václav", hän kävi koulunsa Bolognassa ja Pariisissa, hän oli Luxemburgin hallitsijan ja habsburgilaisnaisen poika, hänestä tuli Saksan keisari, Böömin ja Italian kuningas. On selvää, että "hänen" yliopistostaan valmistuivat böömiläisiä, puolalaisia, baijerilaisia ja saksilaisia yleissivistävistä opinnoistaan ranskalaisten, italialaisten ja englantilaisten opiskelijoiden rinnalla.

Koska yliopisto sijaitsee Euroopassa, se on myös kärsinyt Euroopan historian alamäistä:

uskonnollisesta kiihkosta, kielten ja kulttuurien mukaisesta jaottelusta ja 1900-luvun diktatuurien aikaisesta ideologisesta yhdenmukaistamisesta. Saksalaiset kirjoittivat historiaan synkimmän jakson: Kansallissosialistiset miehittäjät sulki yliopiston, protestoivia opiskelijoita ammuttiin, tuhansia yliopistonjäseniä kuljetettiin saksalaisille keskitysleireille, jossa heidät murhattiin. Rikokset hävettävät meitä saksalaisia ja ne tekevät meille kipeää yhä tänä päivänä. Tämän ääneen sanominen on myös yksi syy, miksi olen täällä, etenkin kun unohdamme usein, että vapaudettomuus, kärsimys ja diktatuuri eivät päättyneet monien keskieuropalaisten kohdalla toisen maailman sodan tuhojen ja saksalaisten miehittäjien vuoksi.

Yksi lukuisista suurista hahmoista, jonka Kaarlen yliopisto loi, muistutti meitä tästä jo kylmän sodan aikana. Milan Kundera kuvaili vuonna 1983 ”Keski-Euroopan tragediaa”, jossa puolalaiset, tšekkiläiset, slovakialaiset, balttialaiset, unkarilaiset, romanialaiset, bulgarialaiset ja jugoslaavit ”heräsivät toisen maailmansodan jälkeen siihen, että he ovat idässä”. He heräsivät siihen, että he olivat ”kadonneet läntiseltä kartalta”. Käsittelemme perintöä, juuri heitä, jotka olivat rautaesiripun läntisellä puolella. Emme käsittele heitä vain siksi, että perintö on osa Euroopan historiaa, yhteistä historiaamme eurooppalaisina, vaan myös siksi, että keski- ja itäeurooppalaisten kokemus tulla unohdetuksi ja luovutetuksi rautaesiripun taakse, vaikuttaa yhä nykypäivänä, keskusteluissakin tulevaisuudestamme, Euroopasta.

Nykyään jälleen herää kysymys, missä tulevaisuudessa kulkee raja vapaan Euroopan ja uusimperialistisen itsevaltiuden välillä. Olen puhunut Zeitenwendestä eli käänteestä Venäjän hyökättyä helmikuussa Ukrainaan. Putinin Venäjä haluaa vetää uudet rajat väkivalloin – tavalla, jota emme Euroopassa halunneet enää koskaan kokea. Häikäilemätön hyökkäys Ukrainaan on näin hyökkäys myös eurooppalaisia turvallisuusrakenteita vastaan. Tätä vastustamme päättäväisesti ja siihen tarvitsemme omia vahvuuksiamme – yksittäisinä valtioina, liittoumana transatlantisten kumppaneidemme kanssa mutta myös Euroopan unionina.

Yhtenäinen Eurooppa syntyi maanosan sisäisenä rauhanprojektina. Tavoitteena oli, että sotaa ei käytäisi enää koskaan jäsenmaiden välillä. Nyt on meidän tehtävä kehittää rauhanlupausta asettamalla Euroopan unionin tilaan, jossa taataan sen turvallisuus, itsenäisyys ja vakaus myös suhteessa ulkopuolelta tuleviin haasteisiin. Tämä on Euroopan uusi rauhantehtävä, hyvät naiset ja herrat. Tätä meiltä eurooppalaisilta odotetaan sekä läntisellä että itäisellä puolella maanosamme.

Siksi on ilahduttava yhteensattuma, että Tšekin tasavalta toimii näinä aikoina Euroopan unionin neuvoston puheenjohtajana. Sillä Tšekki tuntee jo pitkältä aikaväliltä tehtävänsä merkityksen ja johtaa Eurooppaa oikeaan suuntaan. Tšekillä on Saksan täysi tuki, ja odotan innolla yhteistyötä pääministeri Fialan kanssa antaaksemme oikeita eurooppalaisia vastauksia Zeitenwenden käänteeseen.

Ensimmäinen vastaus kuuluu näin: Emme hyväksy Venäjän hyökkäystä Euroopan rauhaan. Emme katso sivusta, miten naisia, miehiä ja lapsia tapetaan, miten vapaita maita pyyhkäistään pois kartalta ja miten ne katoavat muurien tai rautaesiripun taakse. Emme halua palata 1800- tai 1900-luvulle, jolloin valloitus sodat ja totalitääriin tolkkottomuus kukoistivat.

Eurooppamme on yhdistynyt rauhassa ja vapaudessa ja se on avoin kaikille Euroopan kansakunnille, jotka jakavat arvomme. Eurooppamme ennen kaikkea hylkää imperialismin ja itsevaltiuden. Euroopan unioni ei toimi yli- ja alimääräyksillä, vaan monimuotoisuuden tunnustamisella, jäsenten välisen tasavertaisuuden, moniarvoisuuden ja erilaisten intressien tasapainolla.

Juuri yhtenäinen Eurooppa on asia, joka Putinia ärsyttää, sillä se ei sovi hänen maailmankuvaansa, jossa pienempien valtioiden on alistuttava kouralliselle Euroopan suurvaltoja. On yhä tärkeämpää, että puolustamme yhdessä Euroopan ideaamme. Siitä syystä tuemme hyökkäyksen kohteeksi joutunutta Ukrainaa; taloudellisesti, rahoituksellisesti, poliittisesti, humanitäärisesti ja myös sotilaallisesti. Saksa on muuttanut linjaansa perusteellisesti viime kuukausina. Aiomme tukea luotettavasti niin kauan kuin se on tarpeen.

Tämä koskee tuhoutuneen maan uudelleenrakentamista, joka vaatii sukupolvien ponnisteluja. Se vaatii kansainvälistä yhteen järjestäytymistä ja järkevää, kestäväää strategiaa. Tästä on kyse Berliinissä 25. lokakuuta järjestettävässä asiantuntijakonferenssissa, jonne Euroopan komission puheenjohtaja von der Leyen ja minä kutsumme Ukrainan ja sen kumppanit ympäri maailmaa.

Seuraavina viikkoina ja kuukausina Ukraina saa meiltä uusia, huippumoderneja aseita, ilmatorjunta- ja tutkajärjestelmiä tai tiedustelulennokkeja. Viimeisin asetoimituspakettimme oli yksinään arvoltaan yli 600 miljoonaa euroa. Tavoitteemme on saada Ukrainaan modernit asevoimat, joka pystyy puolustamaan maataan kestävästi.

Emme saa toimittaa Kiovaan vain sitä, jota emme itse tällä hetkellä tarvitse. Tässä tarvitsemme myös lisäsuunnitelmia ja yhteen sovittamista. Tämän vuoksi käynnistimme yhdessä Alankomaiden kanssa aloitteen, joka tavoittelee pysyvää ja luotettavaa työnjakoa kaikkien Ukrainan kumppaneiden välillä. Pystyn kuvittelemaan esimerkiksi, että Saksa ottaisi vastuun Ukrainan tykistön ja ilmapuolustuksen rakentamisesta. Meidän pitää pikaisesti sopia tällaisesta yhteen sovitetusta tukijärjestelmästä ja näin vahvistaa pitkäkestoisesti sitoutumistamme vapaaseen, itsenäiseen Ukrainaan, kuten teimmekin Eurooppa-neuvostossa kesäkuisessa kokouksessa, jolloin sanoimme yksimielisesti ”kyllä”. Ukraina, Moldovan tasavalta ja tulevaisuudessa myös Georgia ja tietysti läntisen Balkanin kuusi muuta valtiota kuuluvat meihin, vapaaseen, demokraattiseen Euroopan osaan. Niiden liittyminen Euroopan unioniin on tavoitteemme.

Voisin perustella tätä väestörakenteellisesti tai taloudellisesti tai Milan Kunderasin mukaan kulttuurisesti, eettisesti ja moraalisesti. Kaikki nämä vaikuttavat. Kuitenkin päätöksen geopoliittinen ulottuvuus esiintyy selvemmin kuin koskaan aiemmin. 2000-luvun reaaliolitiikka ei tarkoita arvojen sivuuttamista ja kumppaneiden uhraamista huonojen kompromissien hyväksi, vaan reaaliolitiikan täytyy tarkoittaa ystävien ja arvokumppanien huomioon ottamista, niiden tukemista, jotta olisimme yhteistyön avulla globaalissa kilpailussa vahvempia.

Ymmärrän näin myös Emmanuel Macronin ehdotuksen Euroopan poliittisesta yhteisöstä. Tietenkin meillä on Euroopan neuvosto, ETYJ, OECD, itäinen kumppanuus, Euroopan talousalue ja Nato. Nämä kaikki ovat tärkeitä foorumeita, joilla me eurooppalaiset työskentelemme myös Euroopan unionin rajoja ylittävästi. Meiltä

puuttuu vielä säännöllinen poliittisen tason vuorovaikutus, foorumi, jolla me EU-valtioiden ja -hallitusten johtajat ja eurooppalaiset kumppanimme sovimme kerran tai kahdesti vuodessa keskeisistä aiheista, jotka koskevat koko maanosaamme: turvallisuudesta, energiasta, ilmastosta ja digitaalisista yhteyksistä.

Tämän kaltainen yhteenliittymä, joka on minulle tärkeää, ei ole vaihtoehto tulevalle EU:n laajenemiselle, sillä jäsenehdokkaillamme on sanamme. Länsi-Balkanin valtioilla on ollut sanamme peräti jo 20 vuotta – ja lupauksemme pitäisi viimein laittaa täytäntöön.

Monet ovat oikeutetusti vaatineet viime vuosina vahvempaa, suvereenimpaa, geopoliittisempaa Euroopan unionia. Unionia, joka tuntee paikkansa maanosan historiassa ja maantieteessä, ja joka toimii maailmassa vahvasti ja yhtenäisesti. Viime kuukausien historialliset päätökset ovat tuoneet meitä lähemmäksi tavoitettamme. Ennennäkemättömällä yhtenäisyydellä ja vauhdilla olemme asettaneet kovia pakotteita Putinin Venäjää vastaan. Ilman aiempia tuttuja kiistoja olemme vastaanottaneet miljoonia ukrainalaisia naisia, miehiä ja lapsia, jotka etsivät meiltä turvaa. Juuri Tšekin tasavalta ja muut Keski-Euroopan valtiot osoittivat suuren sydämensä ja solidaarisuutensa. Ansaitsette kaikkein suurimman kunnioitukseni.

Olemme myös muussa yhteydessä vieneet solidaarisuus -sanan uudelle tasolle. Työskentelemme tiiviimmin yhdessä energiahuollossa. Vasta muutamia viikkoja sitten päätimme Euroopan kaasunkulutuksen säästötavoitteista. Molemmat ovat välttämättömiä toimia tulevaa talvea silmällä pitäen, ja Saksa on yhteisvastuullisuudesta erittäin kiitollinen.

Olette kaikki tietoisia, miten Saksa pyrkii eroon Venäjän energiatoimituksista. Rakennamme vaihtoehtoisia kapasiteetteja nesteytetyn kaasun tai raakaöljyn tuonnille ja teemme tämän yhteisvastuullisesti ajatellen muiden sisämaavaltioiden kuten Tšekin tasavallan tarvetta. Lupasin tämän pääministeri Fialan vieraillessa Berliinissä toukokuussa, ja solidaarisuuttamme vahvistamme varmasti myös tämänpäiväisellä tapaamisellamme entisestään.

Meihin eurooppalaisiin kohdistuva paine muutokseen kasvaa, myös riippumatta Venäjän sodasta ja sen seurauksista. Kahdeksan – tulevaisuudessa kymmenen – miljardin ihmisen maailmassa jok'ikinen Euroopan kansallisvaltio on liian pieni toimiakseen yksin intressiensä ja arvojensa hyväksi. Siksi meille on yhä tärkeämpää luoda yhtenäisesti toimiva Euroopan unioni.

Vahvat kumppanit, erityisesti Yhdysvallat, ovat yhä tärkeämpiä. On meidän kaikkien onni, että vakuuttunut transatlanttiikan kannattaja presidentti Biden istuu tänä päivänä Valkoisessa talossa. Olemme viime kuukausina saaneet kokea, miten korvaamaton arvo transatlanttinen kumppanuus on. Nato on nyt yhtenäisempi kuin koskaan aiemmin, poliittiset päätökset teemme transatlanttisessa liitossa. Vaikka presidentti Biden on tehnyt paljon kumppanuutemme hyväksi, tiedämme myös, että Washingtonin katse kohdistuu yhä enemmän kilpailuun Kiinan kanssa ja Tyynenmeren alueeseen. Tämä koskee samoin tai jopa vahvemmin myös tulevia Amerikan hallituksia.

2000-luvun moninapaisessa maailmassa ei riitä, että pidetään huolta jo olemassa olevista kumppanuuksista, niin arvokkaita kuin ne ovatkin. Panostamme uusiin kumppanuuksiin – Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa. Poliittinen ja

taloudellinen monipuolistaminen on itse asiassa osa vastausta kysymykseen, miten meidän tulisi suhtautua maailmanmahtiin Kiinaan ja miten ratkaisemme kumppani, kilpakumppani ja kilpailija -kolmijaon.

Vastauksen toinen osa kuuluu näin: Meidän on tuotava yhtenäisen Euroopan painoarvo yhä voimakkaammin esiin. Yhdessä meillä on kaikkein parhaimmat mahdollisuudet muokata 2000-lukua omassa ja eurooppalaisessa merkityksessämme – 27, 30 tai 36 valtion, yli 500 miljoonan vapaan ja tasa-arvoisen kansalaisen Euroopan unionina, jolla on maailman suurimmat sisämarkkinat, johtavat tutkimuslaitokset, innovaatiot ja innovatiiviset yritykset, vakaat demokratiat, sosiaalipalvelut ja julkinen infrastruktuuri, jotka ovat maailmassa vertaansa vailla. Tämä on tavoite, jonka yhdistän geopoliittiseen Eurooppaan.

Kuluneiden kuukausien kokemus osoittaa, että esteet ovat ylitettävissä. Euroopan unionin säännöt ovat muutettavissa – tarpeen vaatiessa myös kiireellisesti. Euroopan unionin sopimuksetkaan eivät ole lopullisesti muuttumattomia. Jos tulemme yhteistuumiin lopputulokseen perussopimuksien muuttamisesta, jotta Eurooppa voi kehittyä, meidän pitäisi myös tehdä näin.

Abstraktit keskustelut eivät vie meitä eteenpäin. On monin veroin tärkeämpää, että tarkastelemme, minkä tulee muuttua. Sitten tulee tehdä päätös konkreettisesti, miten etenemme. “Form follows function“: Modernin arkkitehtuurin ilmaisun periaate kuuluu suoranaisesti myös Eurooppa-politiikkaan.

Minulle on selvää, että Saksan tulee esittää ehdotuksia ja ryhtyä itsekin aloitteisiin. Tästäkin syystä olen täällä Euroopan unionin neuvoston puheenjohtajamaan pääkaupungissa esittelemässä teille ja eurooppalaisille kumppaneillemme muutamia ideoitani unionimme tulevaisuuden suhteen. Ne ovat kuitenkin vain ideoita, tarjouksia ja ajattelemisen arvoisia aiheita, eivät valmiita Saksan ratkaisuja.

Minusta Saksan vastuu Euroopasta on, että työstämme ratkaisuja yhdessä ja teemme päätöksiä yhteisesti. En halua Euroopan unioniin eksklusiivisia seuroja tai johtokuntia vaan unionin, jossa on tasavertaisia jäseniä.

Painotan vielä selvästi: Meille kaikille on voitto, että EU laajentuu itään. Maanosan keskellä sijaitseva Saksa tekee kaikkensa sen eteen, että Itä-, Länsi-, Pohjois- ja Etelä-Eurooppa tuodaan yhteen.

Siksi pyytäisin, että ymmärtäisitte seuraavaa neljää näkökohtaa juuri tässä mielessä.

Ensinnäkin: Kannatan Euroopan unionin laajenemista Balkanin maihin, Ukrainaan, Moldovaan ja tulevaisuudessa myös Georgiaan.

On selvää, että 30 tai 36 valtion Euroopan unioni näyttää eriltä kuin tämän päivän unioni. Euroopan keskus siirtyisi Itään, näin voisi todeta historioitsijaa Karl Schlogeliä lainaten. Laajentuneessa unionissa jäsenmaiden väliset eroavaisuudet lisääntyvät, mitä poliittisiin intresseihin, taloudellisiin voimavaroihin tai sosiaalijärjestelmiin tulee. Ukraina ei ole Luxemburg, ja Portugali katsoo maailman haasteita toisin kuin Pohjois-Makedonia.

Ehdokasmailta vaaditaan ensi tilassa liittymisen kriteerien täyttämistä. Siinä tuemme valtioita parhaalla mahdollisella tavalla. Meidän on tietenkin valmisteltava myös EU suureen laajentumiseen. Se vie aikaa, ja siksi meidän on aloitettava nyt. Tähänastisilla laajenemiskierroksilla liittymässä olevien maiden uudistukset ovat kulkeneet käsi kädessä Euroopan unionin sisäisten institutionaalisten uudistusten kanssa. Näin se menee tälläkin kertaa.

Emme voi välttää keskustelua – etenkin, jos suhtaudumme liittymisnäkyymiin vakavasti. Ja meidän on oltava tosissamme liittymislupauksiemme kanssa. Sillä vain tällä tavoin saavutamme vakauden maanosassamme. Eli keskustelkaamme uudistuksista.

Euroopan unionin neuvostossa ministeritasolla tarvitaan nopeita ja pragmaattisia toimia. Tämän täytyy olla taattuna myös tulevaisuudessa. Kun yksimielisyyttä edellytetään, jokaisen uuden jäsenvaltion kohdalla riski kasvaa, että yksittäisen jäsenmaan veto-oikeus estää kaikkia toisia etenemästä. Joka ajattelee toisin, se kieltää Euroopan todellisuuden.

Siksi olen ehdottanut asteittaista siirtymistä enemmistöpäätöksiin yhteisessä ulkopolitiikassa mutta myös muilla politiikanaloilla, kuten veropolitiikassa tietäen hyvin sen vaikuttavan myös Saksaan. Meille täytyy olla selvää, että yksimielisyyden periaatteesta pitäytyminen toimii vain siihen asti, kun paine toimia on matala. Viimeistään Zeitenwenden käännteestä johtuen näin ei enää ole.

Vaihtoehto enemmistöpäätöksille ei olisi pitäytyminen status quon tilassa, vaan siirtyminen aina erilaisiin ryhmiin, eri sääntöjen viidakkoon ja hankalasti hallittavissa oleviin opt-in ja opt-out -menettelyihin. Se ei ole eriytynyttä yhdentymistä, vaan sekavaa leviämistä ja kutsu kaikille, jotka veikkaavat Euroopan yhtenäistä geopoliittikkaa vastaan ja haluavat asettaa meidät vastakkain. Tätä en halua!

Minua on satunnaisesti kritisoitu siitä, että tavoittelen enemmistöpäätöksiä. Ymmärrän erityisesti pienempien jäsenmaiden huolia hyvin. Tulevaisuudessakin jokaisen maan on saatava huolensa kuuluviin – muutoin se olisi eurooppalaisen idean pettämistä. Koska otan huolet vakavasti, totean, että etsitään kompromisseja yhdessä! Voisin kuvitella esimerkiksi, että ensin aloitetaan enemmistöpäätöksillä asioissa, joissa on erityisen tärkeää, että puhumme yhdellä äänellä – esimerkiksi pakotepolitiikasta tai ihmisoikeuskysymyksistä. Lisäksi edistän rohkeutta pidättäytyä rakentavasti. Mielestäni tässä velvollisuus on meillä saksalaisilla ja kaikilla muilla, jotka ovat vakuuttuneita enemmistöpäätöksistä. Jos mahdollisimman moni on ideasta samaa mieltä, tulemme selvästi lähemmäksi maailmanpoliittisesti kyvykästä, geopoliittista Eurooppaa.

Euroopan parlamentti ei myöskään voi välttää uudistuksia. Perustamissopimuksissa määrätään hyvästä syystä 751 parlamentin jäsenen enimmäismäärästä. Enimmäismäärää tulemme nostamaan, kun uusia maita liittyy – ainakin sitten, kun lisäämme parlamentin paikkoja, joihin uusilla jäsenvaltioilla on oikeus aiempien sääntöjen mukaan. Jos emme halua paisuttaa Euroopan unionin parlamenttia, meidän on löydettävä uusi tasapaino sen kokoonpanon osalta ja noudatettava samalla demokratian periaatetta, jonka mukaan jokaisen vaaleissa annetulla äänellä pitäisi olla suunnilleen sama painoarvo.

Euroopan komissiossakin on kyse oikeasta tasapainosta edustavuuden ja toimintakyvykkyyden välillä. 30 tai 36 jäsenen muodostama komissio saavuttaa työkyynsä rajat. Jos lisäksi pidämme kiinni siitä, että kukin komissaari vastaa omasta politiikanalastaan, se johtaisi kafkamaisiin olosuhteisiin - haluaisin tässä vaiheessa muistuttaa eräästä toisesta tämän kaupungin suuresta pojasta.

Tiedän, kuinka paljon jäsenvaltiot arvostavat sitä, että komission jäsenet saavat edustaa maataan Brysselissä. Tämä on myös tärkeää, sillä se osoittaa, että kaikki istuvat saman pöydän ääressä. Kaikki päättävät yhdessä. Siksi en halua horjuttaa periaatetta yhdestä komissaarista kutakin valtiota kohti. Mutta mikä puhuu sitä vastaan, että kaksi komission jäsentä vastaisi pääosastosta yhdessä? Tämä ei ole ainoastaan yritysten päätöksentekoelementtien yksinoikeus ympäri maailmaa. Joillakin jäsenvaltioiden hallituksilla on tämänkaltaisia ratkaisuja; sekä edustamisessa ulkoisesti että sisäisessä vastuunjaossa.

Etsimme edellä mainitun kaltaisia kompromisseja – toimivan Euroopan vuoksi!

Toinen ajatus, jonka haluaisin jakaa, liittyy käsitteeseen, josta olemme viime vuosina usein keskustelleet: Euroopan riippumattomuudesta.

Minusta kyse ei ole sisällön merkityksestä. Euroopan riippumattomuus tarkoittaa lyhyesti sitä, että olemme kaikilla osa-alueilla itsenäisempiä, otamme enemmän vastuuta omasta turvallisuudestamme, teemme tiiviimmin yhteistyötä ja olemme toistemme tukena laittaessamme maailmanlaajuisesti toimeen arvojamme ja intressejämme.

Venäjän hyökkäys Euroopan rauhanmääräystä kohtaan ei yksin aja meitä tähän. Mainitsin jo riippuvaisuuksista, joita olemme kohdanneet. Venäjän energiatoimitukset ovat erityisen selkeä esimerkki, mutta ei missään tapauksessa ainoa. Otetaanpa esimerkiksi puolijohteiden pula: Tällaisista yksipuolisista riippuvuuksista meidän on päästävä eroon mahdollisimman nopeasti!

Euroopan hyvinvointi perustuu kaupankäyntiin. Emme saa jäädä muiden jalkoihin tällä alalla. Tästä syystä tarvitsemme lisää kestäviä vapaakauppasopimuksia ja kunnianhimoisen kauppaohjelman.

Kun keskustelemme raaka-aineiden toimituksista tai harvinaisista maametalleista, ajattelemme helposti alkuperämaita, jotka ovat kaukana Euroopasta. Yksi asia jää yleensä ottamatta huomioon: suuri osa maaraaka-aineista, joita yrityksemme niin kipeästi tarvitsevat, kuten litiumista, koboltista, magnesiumista tai nikkelistä löytyy pitkälti täältä Euroopasta. Jokaisessa matkapuhelimessa ja jokaisen auton akussa on arvokkaita raaka-aineita. Puhuessamme taloudellisesta riippumattomuudesta meidän tulisi puhua myös siitä, miten voisimme hyödyntää potentiaaliamme tehokkaammin. Tätä varten teknologioita on jo olemassa. Tarvitsemme on yhteiset standardit todellisen eurooppalaisen kiertotalouden alulle – nimitän tätä strategiseksi sisämarkkinoidemme päivitykseksi.

Taloudellinen riippumattomuus ei merkitse täydellistä omavaraisuutta. Tämä ei ole Euroopan tavoite, vaan Eurooppa on hyötynyt ja edelleen hyötty avoimista markkinoista ja avoimesta kaupasta. Tarvitsemme "game planin", sellaisen strategian kuin "Made in Europe 2030".

Minulle se tarkoittaa, että asioissa, joissa Eurooppa jää jälkeen Silicon Valleysta, Shenzhenista, Singaporesta tai Tokiosta, haluamme taistella itsemme takaisin huipulle.

Todellisten eurooppalaisten ponnistelujen ansiosta olemme jo edenneet teollisuutemme kannalta tärkeiden sirujen ja puolijohteiden alalla. Esimerkiksi Intel ilmoitti hiljattain miljardien Ranskan, Puolan, Saksan, Irlannin, Italian ja Espanjan investoinneista, jotka ovat valtava askel kohti uuden sukupolven "Microchips Made in Europe". Ja tämä on vasta alkua: työskentelemme Infineonin, Boschin, NXP:n tai GlobalFoundriesin kaltaisten yritysten kanssa hankkeissa, jotka vievät Euroopan teknologian maailmanhuipulle.

Vaatimuksemme ei rajoitu vain Euroopassa valmistettuihin tuotteisiin, jotka voitaisiin tuottaa myös muualla. Haluaisin Euroopan, joka on edelläkävijä tärkeillä avainteknologian aloilla.

Tarkastellaanpa tulevaisuuden liikkuvuutta. Tiedot ovat siinä ratkaisevassa asemassa – itsestään ajamisessa, eri liikennevälineiden verkottamisessa tai liikennevirtojen älykkäässä ohjauksessa. Siksi tarvitsemme mahdollisimman pian yhtenäisen, rajanylittävän liikkuvuutta koskevan alueen Eurooppaan. Mobility Data Spacen avulla olemme päässeet Saksassa alkuun. Kytkemme sen koko Eurooppaan! Se on avoin kaikille halukkaille. Näin meistä voi tulla edelläkävijöitä maailmanlaajuisesti.

Puhuessamme digitalisaatiosta meidän täytyy ajatella laajasti - ja sisällyttää myös avaruus, koska digitaal ajan suvereniteetti riippuu avaruusvalmiuksista. Riippumaton pääsy kaikkiin moderneihin satelliitteihin ja megakonstellaatioihin. Se ei ole ratkaisevaa turvallisuutemme kannalta, vaan ympäristön suojelun, maatalouden ja tietysti myös digitalisaation kannalta. Avainsana on Euroopan laajuinen laajakaistainternet.

Kaupalliset toimijat ja Startup-yritykset ovat merkitykseltään yhä kasvavassa asemassa – tämä näkyy USA:ssa. Meidän on edistettävä vakiintuneiden toimijoiden ohella myös innovatiivisia yrityksiä vahvan, kilpailukykyisen eurooppalaisen avaruusmatkailun hyväksi, sillä vain näin meillä on mahdollisuus, että seuraava yritys kuten SpaceX on lähtöisin Euroopasta.

Viimeisimpänä mutta ei vähäisempänä tavoitteenamme mainitsen suuren tavoittemme saada Euroopan unionista ilmastoneutraali vuoteen 2050 mennessä. Tämä pitää sisällään valtavan mahdollisuuden. Nimittäin olla edelläkävijä ihmiskunnan tulevaisuuden kannalta keskeisellä alalla. Tämän voimme saavuttaa kehittämällä ja tuomalla markkinoille täällä Euroopassa teknologioita, joita tarvitaan ja käytetään maailmanlaajuisesti.

Ajattelen sähköalalla verkko- ja varastointi-infrastruktuurin rakentamista todelliselle energiasisämarkkinalle, joka huolehtii siitä, että Euroopassa on luotettavasti saatavilla sekä kesäisin että talvisin pohjoisessa vesivoimalla, rannikkoalueilla tuulella ja etelässä aurinkoenergialla tuotettua energiaa.

Ajattelen eurooppalaista vetyverkostoa, joka yhdistää tuottajan ja käyttäjän, ja joka käynnistää Euroopan elektrolyysiboomin. Sillä vain vedyn avulla teollisuudesta saadaan ilmastoneutraali.

Ajattelen mahdollisimman tiivistä sähkölatauspisteverkostoa, jota käytetään jokaisessa maassamme – sähkö- mutta myös kuorma-autoissa.

Ajattelen lentoliikenteen polttoaineiden ilmastoneutraaleja innovaatioita ja niihin tarvittavaa infrastruktuuria, esimerkiksi lentoasemilla. Jotta tavoite ilmastoneutraalista lentomatkoista ei jäisi vain haaveeksi, vaan siitä tulisi totta ja olisi vieläpä Euroopasta lähtöisin.

Taloutemme ekologinen ja digitaalinen muutos vaatii merkittäviä yksityisiä investointeja. Perustana sille ovat vahvat ja varakkaat EU-pääomamarkkinat ja vakaa finanssijärjestelmä. Pääomamarkkina- ja pankkiunioni ovat tästä syystä keskeisiä vaurautemme kannalta tulevaisuudessa.

Hyvät naiset ja herrat, nämä ovat askelia Euroopan riippumattomuutta kohti.

Antakaahan minun mainita vielä seuraava näkökohta, sillä sillä on ratkaiseva asema riippumattomuuden sekä Itä-Euroopassa käytävän sodan kannalta. Tarvitsemme Euroopassa paremman yhteispelin puolustustoimissa.

Verrattuna Yhdysvaltoihin EU:ssa on useita erilaisia asejärjestelmiä, mikä on tehotonta, sillä sotilaamme joutuvat harjoittelemaan monia eri järjestelmiä, sekä huolto ja korjaukset ovat kalliita ja monimutkaisia.

Euroopan armeijoiden ja puolustusbudjettien aiemmasta hallitsemattomasta supistumisesta pitäisi seurata nyt Euroopan voimavarojen hallittu kasvu. Yhteisen tuottamisen ja hankintojen ohella on tärkeää, että yrityksemme tekevät puolustusmateriaaliprojekteissa yhä tiiviimpää yhteistyötä. Tämän vuoksi entistä tiiviimpi koordinointi Euroopan tasolla on välttämätöntä. Siksi on korkea aika, että eivät vain maatalous- ja ympäristöministerit tapaa omatoimisesti Brysselissä. Näinä aikoina tarvitsemme omatoimisen neuvoston puolustusministereille.

Meillä on jo käsissämme joitakin välineitä parantaaksemme asevoimiemme yhteistyötä käytännössä. Eurooppalaisen puolustusviraston ja -rahaston lisäksi tarkoitan ennen kaikkea yhteistyötä, jota harjoitetaan jo yhteisen puolustusmateriaalihankkeiden hallinto-organisaatiossa. Kuten aloitimme Schengen-alueen vapaalla liikkuvuudella aikoinaan seitsemän valtion kesken, samalla tavalla organisaatiosta voisi tulla Euroopan yhteisen puolustuksen ja puolustusmateriaalihankkeen ydin.

Tätä varten meidän tulee tarkastaa kaikkien kansakuntiemme varaukset ja säädökset, mitä tulee yhteisesti tuotettujen järjestelmien käyttöön ja vientiin. Sen on oltava mahdollista – turvallisuutemme ja riippumattomuutemme eduksi, mikä riippuukin Euroopan puolustusmateriaalivalmiuksista.

Nato on yhä turvallisuutemme takaaja. On ennen kaikkea oikein, että kaikki parannukset, Euroopan jokaisen puolustusrakenteen yhteen liittyminen EU:n tasolla vahvistaa Natoa.

Meidän tulisi ottaa opiksemme viime kesän tapahtumista Afganistanissa. EU:n tulee olla tilassa, jossa se voi toimia nopeasti ja tehokkaasti. Yhdessä toisten EU-kumppaneiden kanssa Saksa aikoo tästä syystä huolehtia, että EU:n suunnittelemat

nopean toiminnan joukot ovat toimintavalmiit vuonna 2025, ja että Saksa muodostaa joukkojen ytimen. Tähän tarvitaan selkeä johtorakenne. Meidän on varustettava jatkuva EU-johtokeskus ja keskipitkällä aikavälillä todellinen EU:n päätoimipaikka, mitä siihen taloudellisesti, henkilöstöllisesti ja teknisesti tarvitaan. Saksa ottaa tämän vastuukseen, kun johdamme nopean toiminnan joukkoa vuonna 2025.

Lopuksi meidän on tehtävä poliittiset päätöksentekoprosessimme joustavammaksi, eritoteen kriisien aikoina. Minulle tämä merkitsee sitä, että sitä varten olemassa oleva EU:n perussopimuksen liikkuma-ala hyödynnetään täysin. Se merkitsee kylläkin myös sitä, että käytetään paljon enemmän mahdollisuuksia antaa asioita tehtäväksi vapaaehtoiselle jäsenvaltioiden ryhmälle, niin sanotulle päättävälle koalitiolle. Tämä on EU:n työnjakoa parhaimmillaan.

On jo päätetty, että Saksa aikoo tukea Liettua nopeasti käyttöönotettavalla prikaatilla ja Naton korkeassa valmiudessa olevilla lisäjoukoilla. Slovakiaa tuemme muun muassa ilmapuolustuksessa. Tšekin tasavallalle ja muille valtioille korvaamme niiden Ukrainaan viemät neuvostoaikaiset panssarivaunut saksalaisvalmisteisilla panssarivaunuilla. Olemme myös sopineet, että asevoimamme tekee yhä tiiviimpää yhteistyötä. 100 miljardilla eurolla nykyaikaistamme Saksassa Bundeswehriä tulevina vuosina ja vahvistamme eurooppalaista ja transatlanttista turvallisuutta.

Meillä on Euroopassa vielä paljon tehtävää puolustuksessa ilmasta ja avaruudesta tulevia uhkia vastaan. Saksassa aiomme investoida ilmapuolustukseen merkittävästi seuraavina vuosina. Kaikkia näitä voidaan hyödyntää Natossa. Samoin Saksa varustaa tulevia ilmapuolustuksia alusta pitäen niin, että muutkin eurooppalaiset naapurit voivat osallistua, kuten toivotut Puola, Baltian maat, Alankomaat, Tšekki, Slovakia tai skandinaaviset kumppanimme. Yhdessä Eurooppaan rakennettu ilmapuolustusjärjestelmä ei olisi vain säästävämpi ja tehokkaampi vaihtoehto kuin että jokainen rakentaisi oman kalliin ja monimutkaisen ilmapuolustuksen. Yhteinen järjestelmä olisi turvallisuusvoitto koko Euroopalle ja ilmielävä esimerkki siitä, mitä tarkoitamme, kun puhumme Naton eurooppalaisen pilarin vahvistamisesta.

Kolmas suuri toimeksianto on myös seuraus Zeitenwenden käännteestä ja se meneekin samalla vielä paljon pidemmälle. Putinin Venäjä määrittelee itsensä lähitulevaisuudessa Euroopan unionin vastaiseksi. Putin käyttää hyväkseen jokaista välillämme olevaa erimielisyyttä ja jokaista heikkouttamme. Muut itsevaltiaat tekevät perässä. Ajatelkaa, miten Valko-Venäjän diktaattori Lukashenka yritti viime vuonna painostaa meitä poliittisesti Lähi-Idästä lähtöisten pakolaisten ja maahanmuuttajien kärsimyksellä. Myös Kiina ja muut käyttävät hyödykseen tilanteita, joissa me eurooppalaiset olemme asioista eri mieltä.

Mitä tästä Euroopalle seuraa, voidaan kiteyttää seuraavasti: Meistä on tultava yhtenäisiä, meidän on selätettävä vanhat konfliktit ja löydettävä uusia ratkaisuja. Tämä kuulostaa itsestään selvältä, mutta sen taakse piiloutuu paljon tekemistä. Tarkastellaanpa kahta alaa, jotka ovat viime vuosina aiheuttaneet suurimmat jännitteet jäsenvaltioiden välillä – maahanmuutto- ja finanssipolitiikka.

Voimme Venäjän hyökkäyssodalla Ukrainaan osoittaa, että pystymme etenemään maahanmuuttopolitiikassa. Ensi kertaa EU otti käyttöön säädöksen tilapäisestä suojelusta. Hankalan käsitteen taakse kätkeytyy miljoonille ukrainalaisille pala

normaaliutta kaukana kotimaasta, nopea, varma oleskelulupa ja mahdollisuus työntekoon ja opiskeleminen kouluissa tai yliopistoissa.

Tulevaisuudessakin ihmisiä tulee Eurooppaan etsimään suojaa sodalta ja vainolta, mutta he tulevat myös työn ja paremman elämän perässä. Eurooppa pysyy miljoonille maailmassa paikkana, jota he kaipaavat. Toisaalta tämä on suurenmoinen osoitus maanosamme vetovoimaisuudesta, toisaalta samalla myös pala realismia, jonka kanssa meidän eurooppalaisten on elettävä. Se merkitsee, että maahanmuuttoon tulee vaikuttaa ennakoivasti sen sijaan, että kriiseihin reagoidaan vain tilanteen mukaan. Se merkitsee myös sitä, että laitonta maahanmuuttoa vähennetään ja samalla mahdollistetaan laillinen maahanmuutto, sillä tarvitsemme muuttoliikettä. Tällä hetkellä olemme tilanteessa, jossa lentoasemilta, sairaaloista ja monilta aloilta puuttuu pätevää työvoimaa.

Muutamit näkökohdat ovat minulle keskeisiä.

Ensinnäkin. Tarvitsemme lisää sitovia ja nimittäin tasavertaisia kumppanuuksia lähtö- ja kauttakulkuvaltioiden kanssa. Jos tarjoamme työvoimalle lisää laillisia reittejä Eurooppaan, lähtövaltioidenkin tulee kasvattaa valmiuttaan ottaa takaisin Euroopassa luvatta oleskelevia omia kansalaisiaan.

Toiseksi. Toimivaan maahanmuuttopolitiikkaan kuuluu ulkorajaturvallisuus, joka on tehokas ja täyttää oikeusvaltion vaatimukset. Schengen-alue, vapaa liikkuvuus, asuminen ja työnteko säilyvät suojelun piirissä. Schengen on Euroopan unionin yksi suurimmista saavutuksista, ja niitä meidän tulisi suojella ja edistää. Tähän lukeutuu myös olemassa olevien puutteiden täyttäminen. Kroatia, Romania ja Bulgaria täyttävät kaikki täysimääräisen jäsenyyden tekniset vaatimukset. Kannatan, että heistä tehdään täysimääräisiä jäseniä.

Kolmanneksi. Eurooppa tarvitsee solidaarisen ja kriisin kestävän turvapaikkajärjestelmän. On velvollisuutemme tarjota turvallinen koti turvaa tarvitseville. Ranskan puheenjohtajakaudella pääsimme viime kuukausina yhteisymmärrykseen asteittaisesta lähestymistavasta. Nyt Euroopan parlamentin pitäisi ottaa asia käsiteltäväkseen. Puheenjohtajavaltio Tšekki voi luottaa täyteen tukeemme parlamentin kanssa käytävissä neuvotteluissa.

Lopuksi meidän pitäisi nykyistä varhaisemmassa vaiheessa antaa mahdollisuus niille, jotka ovat Euroopan unionin alueella oikeutettuja suojeluun, että he voisivat ottaa työn vastaan myös muissa jäsenvaltioissa ja antaa osaamisensa siellä, missä heidän työpanostaan tarvitaan. Koska emme ole naiiveja, meidän tulee estää hyväksikäyttöä, eritoten silloin, kun ei ole tahtoa tehdä töitä lainkaan. Jos saavutamme tavoitteemme, vapaa liikkuvuus ei johda sosiaalijärjestelmän ylikuormittumiseen. Silloin varmistamme pitkällä aikavälillä suuren eurooppalaisen vapauden hyväksymisen.

Hyvät naiset ja herrat, rahapolitiikka on ala, josta me eurooppalaiset olemme viime vuosien ajan maahanmuuton ohella olleet eniten eri mieltä. Koronakriisin aikana hyväksytyt historiallinen jälleenrakennusohjelma merkitsee kuitenkin käännettä. Ensi kertaa olemme yhdessä antaneet sanamme ja tukeneet kansallisia investointi- ja uudistusohjelmia Euroopan unionin varoin. Päätimme, että investoimme yhdessä vahvistaaksemme kansantalouksiamme, mikä auttaa itse asiassa tämänhetkisissä kriiseissäkin.

Ideologia on väistynyt pragmaattisuuden tieltä. Meidän tulisi toimia tämän mukaisesti, jos kysymys on siitä, miten jatkamme yhteisten sääntöjen kehittämistä koronakriisin jälkeen. On selvää, että yhteinen valuutta-alue tarvitsee yhteiset säännöt, joita noudatetaan ja tarkistetaan. Tämä luo luottamusta ja mahdollistaa toistemme tukemisen hätätilanteessa.

Kriisit ovat viime vuosina kasvattaneet jokaisen jäsenvaltion velkaantumista. Siksi tarvitsemme yhteisymmärryksen siitä, miten puramme suurta velkakertymää. Yhteisymmärryksen tulee olla sitova, kasvun mahdollistava ja poliittisesti hyväksyttävissä. Samalla sopimuksen on mahdollistettava kaikille jäsenvaltioille kansantalouksiemme muutoksen hallitseminen investoinnein.

Kuun alussa Saksan hallitus esitteli, miten Euroopan velkasääntöjä voitaisiin kehittää. Ehdotuksemme seuraavat seuraavaa logiikkaa: Haluaisimme käydä keskustelua avoimesti kaikkien eurooppalaisten kumppaniemme kanssa, puolueettomasti, ilman ohjeistamista, ilman syyttelyä. Haluamme keskustella yhdessä, miltä kestävä säännöstä voisi Zeitenwenden käänteen jälkeen näyttää. Kyse on hyvin perusluonteisesta asiasta. Kyse on varmuuden antamisesta kansalaisille, että valuuttamme on varma ja pysyvä, että he voivat luottaa valtioonsa ja Euroopan unioniin myös kriisin aikana.

Yhtenä parhaimmista esimerkeistä, miten olemme viime vuosina onnistuneet, on SURE-ohjelma. Otimme sen käyttöön koronakriisin aikana turvaamaan lyhytaikaistyön mallin. Yli 30 miljoonaa EU-kansalaista hyötyivät siitä, ainakin joka seitsemäs työntekijä, jotka muuten olisivat olleet työttöminä. Kannustimen lisäksi onnistuimme ottamaan käyttöön Euroopan laajuisen lyhytaikaistyön menestysmallin. Vankemmat työmarkkinat ja elinvoimaisemmat yritykset koko Euroopan alueella ovat tämän tulos. Tällaisina näen Euroopan pragmaattiset ratkaisut, myös tulevaisuudessa.

Zeitenwenden käänteen on merkittävä Eurooppa-politiikassa siltojen rakentamista niiden polttamisen sijaan. Kansalaiset odottavat toimivaa EU:ta. Tulevaisuuskonferenssin tulos osoittaa sen selvästi. Kansalaiset odottavat EU:lta konkreettisia asioita, kuten kovempaa tempoa ilmastosuojelussa, terveellisiä elintarvikkeita, kestäviä toimitusketjuja tai esimerkiksi parempaa suojaa työntekijöille. Lyhyesti: He odottavat "teon yhteisvastuullisuutta", josta oli puhetta jo Schuman-julistuksessa vuonna 1950. On meidän tehtävämme pystyttää "teon yhteisvastuullisuus" aina uudelleen ja uudelleen ja sopeuttaa se oman aikansa haasteisiin.

Perustamisvuosikymmeninä yhdistynyt Eurooppa tarkoitti ennen kaikkea sitä, että sota jäsenmaiden välillä estetään yhä tiiviimpien taloudellisten yhdentymisten avulla. On unionimme historiallinen saavutus, että tässä on onnistuttu. Tällä välin rauhanprojektista tuli myös Euroopan alueen vapaus- ja tasa-arvoprojekti. Tästä kiitämme ennen kaikkea valtioita, jotka ovat vasta myöhemmin liittyneet yhteisöömme, Espanjaa, Kreikkaa ja Portugalia, jotka pääsivät vuosikymmenten jälkeen pois diktatuurista Euroopan vapauteen ja demokratiaan, ja Itä- ja Keski-Euroopan kansalaisia, jotka ponnistelivat kylmän sodan yli kohti vapautta, ihmisoikeuksia ja tasa-arvoa. Tähän kuuluivat Kaarlen yliopiston lukuisat rohkeat opiskelijat, jotka synkkänä marraskuisena iltana vuonna 1989 huusivat vapautta ja näin tuli vallankumous. Samettivallankumous oli Euroopalle onnenpotku.

Rauha ja vapaus, demokratia ja oikeusvaltioperiaate, ihmisoikeudet ja ihmisarvo. Nämä Euroopan unionin arvot ovat meidän yhteisesti hankkimaamme perintöä. Nyt kun vapautta, pluralismia ja demokratiaa koskeva uusi uhka on maanosamme itäosissa, tunnemme yhteyden varsin voimakkaasti.

"Valtiot ylläpitävät itseään ideaalien avulla, joista ne ovat syntyneet." Lauseen sanoi Tomáš Masaryk, joka oli yksi tunnetuimmista Kaarlen yliopiston professoreista, ja josta tuli myöhemmin Tšekkoslovakian presidentti. Lausetta sovelletaan valtioihin - ja sitä sovelletaan myös EU:n arvoyhteisössä. Koska arvot ovat olennaisia olemassa olon kannalta, arvojen loukkaaminen koskettaa meitä kaikkia, sekä kun niitä loukataan Euroopan ulkopuolella, mutta erityisesti kun niitä loukataan Euroopan sisällä. Tämä oli neljäs ajatus, jonka halusin tänään teille jakaa.

Siitä syystä olemme huolissamme, miten keskellä Eurooppaa puhutaan epäliberaalista demokratiasta, ikään kuin se ei jo itsessään olisi ristiriitaista. Siksi emme voi hyväksyä, että oikeusvaltioperiaatteita loukataan ja demokraattista hallintaa puretaan. Sanoakseni tämän selvästi: Euroopassa ei saa sallia rasismia eikä antisemitismia. Siksi tuemme komissiota oikeusvaltioperiaatteeseen sitoutumisessa. Myös Euroopan parlamentti seuraa aihetta tiiviisti, mistä olen hyvin kiitollinen.

Meidän ei pitäisi välttää kaikkien keinojen käyttämistä, joilla voitaisiin korjata puutteita. Kyselytutkimukset osoittavat, että kaikissa jäsenvaltioissa, myös Unkarissa ja Puolassa, suuri osa kansalaisista toivoo, että EU sitoutuisi jopa voimakkaammin vapauden ja demokratian edistämiseen kyseisissä maissa. Näihin keinoihin lukeutuu oikeusvaltioperiaatemenettely artiklan 7 mukaan. Tässäkin meidän on ylitettävä esteet. Minusta järkevää on kytkeä maksut johdonmukaisesti oikeusvaltioperiaatetta koskevien normien noudattamiseen, kuten teimme 2021-2027 rahoituskehityksen ja koronakriisin uudelleenrakennusrahaston kohdalla – ja meidän pitäisi avata komissiolle uusi tapa johtaa sopimusrikkomusmenettelyä silloin, kun rikotaan sitä, mikä meitä alun perin yhdistää. Meitä yhdistävät perusarvomme, jotka me kaikki olemme kirjanneet EU-perustamissopimukseen: ihmisarvo, vapaus, demokratia, tasa-arvo, oikeusvaltioperiaate ja ihmisoikeuksien varjeleminen.

Samalla toivon, ettei meidän täydy riidellä oikeusvaltioperiaatteesta oikeuden edessä, koska tarvitsemme kaikkien menettelyiden ja rangaistusten ohella ennen kaikkea sitä, että avoin keskustelu puutteista käydään poliittisella tasolla, kun puutteitahan löytyy jokaisesta jäsenvaltiosta. Komission raportti oikeusvaltioperiaatteesta valtiokohtaisine suosituksineen luo tälle hyvän perustan. Suositusten toteuttamista ohjeistamme poliittisesti tarkasti ja hoidamme oman osuutemme. Oikeusvaltioperiaate on perusarvo, josta unionimme tulee olla samaa mieltä. Juuri aikana, jona itsevaltius haastaa demokratioitamme, oikeusvaltioperiaate on tärkeämpi kuin koskaan.

Hyvät naiset ja herrat, mainitsin jo aiemmin Kaarlen yliopiston rohkeat opiskelijat, jotka osallistuivat 17. marraskuuta 1989 iltana samettivallankumoukseen. Albertovin kadun yliopistokampuksella, paikassa josta protesti alkoi, on muistuttamassa pieni, pronssinen laatta. Kaksi lausetta koristavat laattaa, ja toivon, että onnistun lausumaan lauseet edes jotenkuten oikein: Kdy - když ne ted? Kdo - když ne my? – Suomeksi: Milloin, jos ei nyt? Kuka, jos emme me? – Täältä Prahasta käsin haluan osoittaa molemmat lauseet tänään kaikille eurooppalaisille; niille, jotka jo elävät unionissamme ja niille, jotka toivottavasti pian liittyvät meihin. Haluan osoittaa poliittisen vastuun,

hyvät kollegani, joiden kanssa päivittäin työskentelen Brysselissä, Straßburgissa tai pääkaupungeissa ratkaisujen parissa. Kyse on tulevaisuudestamme, jota kutsutaan Euroopaksi. Tätä Eurooppaa haastetaan nyt enemmän kuin koskaan ennen.

Milloin, jos ei nyt, kun Venäjä yrittää siirtää vapauden ja itsevaltiuden välistä rajaa, luomme peruspilarit laajentuneelle vapauden, turvallisuuden ja demokratian unionille? Milloin, jos emme nyt, saamme aikaan riippumattoman Euroopan, joka pärjää moninapaisessa maailmassa? Milloin, jos emme nyt, voitamme eroavaisuudet, jotka jakoivat ja estivät meitä vuosien ajan? Kuka, jos emme me, voisi varjella Euroopan arvoja ja puolustaa niitä niin sisäisesti kuin ulkoisestikin? Eurooppa on tulevaisuutemme, ja tulevaisuus on käsissämme.

Kiitos.

(Loppu: kello 11.54)